

OBSAH

Úvodník

Úvodní slovo Mons. Jana Baxanta 3

Duchovní slovo

Promluva litoměřického biskupa
na Kněžském dni v Litoměřicích 4

Události

Pout' mládeže na SDM v Lisabonu 6
Posvěcení nových zvonů v Mikulášovicích 9
Národní svatováclavská pout' 2023 10

Mládež

Pěší pout' litoměřické mládeže 2023 12
Ohlédnutí za libereckým putováním 13

Školství

Zahájení školního roku v církevních školách 14
30. výročí gymnázia v Bohosudově 16
Seminář v Schrödingerově institutu 17

Události

Otevření centra v Údlicích 18
Cesta 121 slaví 15 let od svého založení 19
Nové zvony kostela v Březně u Chomutova 20
Rozloučení s kostelníkem filipovské baziliky 21
Biřmování v kostele sv. Václava v Mostě 22
Zdislávky (opět) v Litoměřicích 23

Poutě a slavnosti

Poutě a slavnosti v litoměřické diecézi 24

Napsali jste

Příspěvky z Mladé Boleslavi a Jeníkova 29

Biblické příběhy

Příběhy apoštolského vyznání víry 30

Personálie

Změny v ustanoveních litoměřické diecéze 31

Zprávy

Zprávy z diecéze 32

Charita

Diecézní Charita Litoměřice 34

Pozvánky

Knížní nabídka a pozvánky 36

Fotogalerie

Ohlédnutí za událostmi měsíce 39

Na obálce:

Žehnání zvonu
sv. Zdislava z Lemberka
v Březně u Chomutova
24. září 2023

Foto:

Petr Synek,
Člověk a Víra

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
28. ročník • 3. číslo • 50 Kč

BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ

Vážení a milí přátelé, bratři a sestry v Kristu,

pro mne, svým způsobem jubilejní rok, se chýlí ke konci. Zbývá jen několik málo týdnů a přehoupneme se do roku 2024. Předpokládám, že každý z Vás s přibývajícím věkem mnohem pozorněji vnímá čas svého života. Ať je nám kolik chce let, jedno je jisté a pro nás všechny společné: stárneme. Pryč jsou časy našeho mládí, kdy jsme se při lecjakých nedostatečnostech a zbrklých krocích obhájovali tím, že teprve dorůstáme a dospíváme. Ale jsou za námi i ona období zrání, spjatá s vědomím zodpovědnosti už nejen za sebe, ale i za druhé. Ostatně, skutečně dospělým člověkem je teprve ten, kdo je ochoten se nasadit pro druhé a být jim nablízku, pokud jim toho je třeba. Vytrvalý věk člověka, nebojme se to vyslovit, je stáří. Senior však není bytostí odepšanou, a proto už nepotřebnou. A ani nemusí být senilní, aby kvůli svému vysokému věku potřeboval trvalou péči a vyžadoval neustálou pozornost. Naproti tomu juniora nechápeme jako toho, který všechno může, vše je mu dovoleno, hravě překonává úskalí života a vždy jen překypuje energií a elánem. Ideálem šťastného života lidí starých i mladých je jejich propojenost a touha po vzájemném doplňování se: mladý člověk nabízí svou ještě neopotřebovanou živost, a stařec svou životní moudrost a rozvahu. Kdybych to vyjádřil jazykem současného dění v naší církvi, pak bych mluvil o vzájemném naslouchání, o respektování jeden druhého a o soucítění jednoho s druhým.

Toto všechno mě napadá ve chvíli jistého ohlédnutí se za léty, prožitými s Vámi, mezi Vámi a pro Vás. Jistě, tato léta jsou kratší etapou v celém mém pozemském životě, zato však velmi důležitou, krásnou i nelehkou zároveň. Často jsem dotazován na to, co bylo a je v biskupské službě nejkrásnější, a co je v ní nejtěžší. Podobné otázky pak následují, totiž z čeho jsem měl největší radost a pak, co mě snad i zarmoutilo. Popravdě řečeno, neodpovídám na takové otázky s nadšením a rád. Je to čistě z toho důvodu, že v každé mé odpovědi bývá pochopitelně stopa neúplnosti a jednostrannosti. Obtížně se na takové otázky reaguje i proto, že se vystavujete jistému nebezpečí, že na něco, resp. na někoho zapomenete, někoho přehlédnete. A bolest nevděčnosti bych nikomu nechtěl způsobovat. Nicméně se Vám pokusím, krok za krokem, sdělit alespoň něco z toho, co jsem již příležitostně někde někomu sdělil a jak jsem konkrétně reagoval, byl-li jsem tázán.

Čím se stává biskupská služba krásnou? Nepochybně především tím, že je za ní Dobrý pastýř Kristus. Neboť jen On k apoštolské práci povolával a dosud stále povolává. Biskupové jsou přece nástupci apoštolů. Tedy i mne Ježíš touto službou pověřil a vyznamenal. Bylo a je mým potěšením si připomínat tento první a neopakovatelný Kristův čin, vykonaný pro mne, znovu a znovu vnímat Jeho pastýřský úmysl a pozvání. Žít ve vědomí, že mě pro biskupskou službu vybral On, že jsem si ji nevybral sám, způsobuje radost duše a posiluje mé srdce. A krásné je pak všechno, co z této základní skutečnosti vyrůstá. V jednotlivých farnostech naší diecéze jsem Vašemu přátelství chtěl rozumět tak, že je projevujete Ježíši. Mohl jsem s Vámi prožívat okamžiky, které bych bez nadsázky považoval za chvíle s Kristem, osobně přítomným. Vždycky jsem se před Vámi mohl odvolávat na Něho. Přicházel k Vám On, já jen v Jeho stínu jsem vstupoval do Jeho šlépějí. Slova, se kterými jsem se na Vás obracel, jsem nejprve konzultoval s Ním. Byl to pokaždé On, koho jsem k Vám mohl a směl doprovázet. Chápete, prosím, jaká to byla a je pro mne radost?

Moje biskupská služba obsahovala a ještě obsahuje i tíživé okamžiky. Mám-li se zmínit i o tom, co je v biskupské službě těžké, pak s upřímností a lítostí Vám vyznávám, že je to především těžkopádnost mne samého, nedostatečná rozhodnost v kritických situacích předně otázek personální povahy, ale i občasně projevy nevděku a nepochopení ze strany těch, od nichž by se to nejméně očekávalo. Utěchou mi bývalo pomyšlení na Krista, snášejího rány od vlastního lidu. I mnozí Jeho nejbližší Mu nerozuměli, nechápali Ho, odešli od Něho. Ne, nesmí to být nikdy žádné bolestivoství. Ježíš splnil svůj spásný úkol s vysokým stupněm statečnosti a oddanosti Otci. Nejinak to musí být i u každého biskupa, prožívajícího čas od času něco podobného.

Nezastírám, že radostí jsem prožíval mnohem více než bolestí. Co v biskupské službě může znamenat vyšší stupeň štěstí než právě to, co jsem zakoušel při svých pastoračních návštěvách v terénu tak rozsáhlé diecéze, jakou ta naše litoměřická je? Těšilo mě být se svými kněžími a vnímat jejich přátelství a pochopení. Těšilo mě se s Vámi setkávat, nikoliv kontrolovat a disciplinárně kárat a dohlížet. Na vlastní oči jsem viděl Vaši upřímnou lásku k Ježíši, k Panně Marii a svatým. Na setkání jste přicházeli při mých pastoračních návštěvách proto, že jste chtěli přijít. Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by byl donucen se se mnou setkat, resp. setkat se s Kristem. Vytvářeli jste sice malá, ale milá společenství křesťanů, ve kterých často byli přítomni i ti, kteří se o křesťanství teprve začínali zajímat. Dle mého úsudku je naše diecéze právě takovou, ve které by se v budoucnosti mohlo urodit hodně duchovních plodů, protože jsem nikdy vědomě nechtěl udusit či přehlédnout malé, až nepatrné, ale přece jiskry ohniček Ducha svatého. Ten je přítomen tam, kde On chce přítomen být. A vane, kde a jak chce On sám.

Na přímluvu Panny Marie, svatě Zdislavy a svatého Štěpána, prvomučedníka, Vám, Vaším drahým, Vaším rodinám, celé Litoměřické diecézi žehnej Bůh!

Váš + Jan